

Κεφάλαιο 8: Τα πρώτα βήματα των IS έξω από το Εργατικό Κόμμα

Πηγή:

<https://www.marxists.org/archive/higgins/1997/locust/chap08.htm>

κεφάλαιο 8 του βιβλίου του Τζιμ Χίγκινς “More Years for the Locust-The origins of SWP” («Κι άλλα χρόνια για την ακρίδα-η καταγωγή του SWP»).

Μετάφραση Αλέξης Λιοσάτος.

Έχοντας δημοσιεύσει ήδη Πρόλογο, Εισαγωγή και τα 8 πρώτα κεφάλαια, καλό είναι να υπενθυμίσουμε σε όποια-όποιον ενδιαφέρεται τον σύνδεσμο που εξηγεί σε τι αναφέρεται το βιβλίο, με σχόλιο του μεταφραστή, πρόλογο του Ρότζερ Προτζ και εισαγωγή του συγγραφέα.

[Μια ιστορία του Τζιμ Χίγκινς για τον τροτσκισμό-Πρόλογος+Εισαγωγή](#)

Κεφάλαιο 8

*Σαν τα λιοντάρια από τον ύπνο σηκωθείτε
πλήθος ανίκητο εσείς!*

*Σαν πάχνη αποτινάξτε τις αλυσίδες,
που μες στη νάρκη σάς περάσανε.*

Εσείς είστε οι πολλοί, εκείνοι είναι οι λίγοι.

Πέρσι Μπις Σέλεϊ, Η μάσκα της Αναρχίας

Για τους μαρξιστές, όπως και για κάθε άλλο είδος αισιόδοξου

ανθρώπου, η τρέχουσα αδυναμία εκπλήρωσης ενός στόχου δεν σημαίνει ότι κάποιος θα είναι ανίκανος να τον εκπληρώσει για πάντα, ούτε ότι δεν πρέπει να αναρωτηθούμε πώς θα μπορούσαν να γίνουν τα πράγματα εάν οι περιστάσεις ήταν πιο ευνοϊκές.

Όποια και αν ήταν η αξία της θεωρίας του κρατικού καπιταλισμού του Κλιφ, αυτό που έκανε σίγουρα ήταν να επικεντρώνει στο ζήτημα του εργατικού ελέγχου και όχι στις μορφές ιδιοκτησίας, ενώ η θεωρία για τη «μεταλλασσόμενη φύση του ρεφορμισμού» έθετε και πάλι την εργατική τάξη στο επίκεντρο της ανάλυσης. Τα ερωτήματα που προέκυπταν από την αφοσίωση της Εργατικής κυβέρνησης στην εισοδηματική πολιτική και το τσάκισμα των απεργιών στο εσωτερικό της χώρας (καθώς και η στήριξη του πολέμου της Αμερικής στο Βιετνάμ) καταπιάνονταν όλο και περισσότερο με το κατά πόσο άξιζε μια τακτική εισοδισμού που δεν πρόσφερε τίποτα σε στρατολογίες και συσκότιζε τις προοπτικές για τον σοσιαλισμό.

Μια τακτική εισοδισμού μπορεί δικαιολογηθεί στη βάση της πρόβλεψης ότι θα υπάρξει μελλοντική μαζική ριζοσπαστικοποίηση που εκφραστεί με μαζική εισροή εργαζομένων στο Εργατικό Κόμμα. Αυτή ήταν στην πραγματικότητα η άποψη όλων των τροτσκιστικών ομάδων στις αρχές της δεκαετίας του 1950. Προέβλεπαν γενική καπιταλιστική κρίση αργά ή γρήγορα (στην περίπτωση του Χίλι σχεδόν αμέσως και για τους άλλους λίγο αργότερα). Σε αυτό το σενάριο οι επαναστατικές δυνάμεις εντός του Εργατικού Κόμματος θα μπορούσαν να τεθούν επικεφαλής του νέου επαναστατικού κύματος. Είναι η άποψη που διατηρούσαν πιο καθαρά ο Τεντ Γκραντ και η Τάση του Militant για περίπου 40 χρόνια, μέχρι που με ένα λύγισμα του ραβδιού που θα έκανε τον Κλιφ να σκάσει από τη ζήλια του, ο Πίτερ Τάαφι, δεξί χέρι του Γκραντ, οδήγησε την πλειοψηφία της Τάσης έξω από το Εργατικό κόμμα αφήνοντας τον φτωχό Τεντ με ένα μικρό αριθμό εισοδιστών. [1]

Για τον Όμιλο (ISG), τα πρώτα χρόνια της ύπαρξής του, το Εργατικό Κόμμα ήταν το περιβάλλον στο οποίο μια μικρή ομάδα μπορούσε απλά να επιβιώσει. Μέσα από τη Νεολαία των Σοσιαλιστών είχε κερδηθεί ένα ανεκτίμητο νέο στέλεχος, αλλά

μέχρι το 1965 ήταν πρακτικά ετοιμοθάνατη. Ως σύστημα υποστήριξης της επιβίωσης προβληματικών επαναστατικών ομάδων, το Εργατικό Κόμμα άρχισε να χάνει τη γοητεία του όταν έγινε εφικτό (στΜ για τις επαναστατικές ομάδες) να επιβιώσουν κι εκτός αυτού. Όχι ότι το Εργατικό Κόμμα έκανε ποτέ κάτι περισσότερο από το να κρατά τον ασθενή ζωντανό και πάντα είχε τον αέρα ιδρύματος της Μητέρας Τερέζας για τον άρρωστο, όχι την υψηλού επιπέδου περιποίηση της Κλινικής του Λονδίνου. Με λίγες εκατοντάδες μέλη ήταν δυνατό μια οργάνωση να επιβιώσει και να αναπτυχθεί, έστω μέτρια, μέσα στις κινηματικές αναλαμπές σημειώθηκαν στα μέσα της δεκαετίας του 1960.

Δεν υπήρξε συγκεκριμένη απόφαση να εγκαταλειφθεί το Εργατικό Κόμμα, παρά μάλλον μια σταδιακή συνειδητοποίηση ότι υπήρχε πιο σημαντική δουλειά να γίνει αλλού. Για τους IS, τουλάχιστον, ήταν πρακτικό ζήτημα και όχι ζήτημα αρχών- κι έτσι μια μέρα δεν βρισκόμασταν πλέον στο Εργατικό Κόμμα. Κανείς δεν έδωσε ευχαριστίες, ούτε αναστεναγμό ανακούφισης, γιατί δεν είχε και τόση σημασία. Ο Όμιλος άρχισε να δουλεύει στα περιθώρια της αυξανόμενης αγωνιστικότητας στα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς: στην απεργία του Roberts Arundel, στο Stockport, στο εργοτάξιο του Myton στο Barbican, όπου ένα μέλος των IS, ο Frank Campbell, ήταν ένας από τους εκλεγμένους συνδικαλιστές, στο Pilkingtons και σε πολλές ακόμη πιο μεμονωμένες αλλά σημαντικές απεργίες. Η δουλειά ήταν δύσκολη και όχι ευχάριστη, συχνά απλώς σήμαινε συμμετοχή σε μια απεργιακή φρουρά, αλλά οι σύντροφοι έγιναν γνωστοί στον τόπο τους και μάθαιναν επίσης κάτι για τη δράση της εργατικής τάξης. Ρεπορτάζ για τις απεργίες δημοσιεύονταν στον «Χειρωνακτικό Εργάτη», με την εφημερίδα να «ψηλώνει» σε μέγεθος και επαγγελματισμό υπό την ευθύνη του Ρότζερ Προτζ.

Η ιδέα του να δουλεύουμε στους διάσπαρτους αγώνες σήμαινε ότι κάποιος αισθανόταν ότι παρά τους μικρούς πόρους θα μπορούσαμε να έχουμε κάποια θετική επίδραση στους καθημερινούς αγώνες- έστω μικρή. Μπορώ να θυμηθώ να οδηγώ κατά μήκος ενός δρόμου κοντά στο Harrow και παρατηρώντας μερικούς Ασιάτες εργάτες που

να σχηματίζουν απεργιακή φρουρά έξω από ένα μικρό εργοστάσιο που λεγόταν Injection Moldings. Υπήρχαν περίπου 50 εργαζόμενοι και, παρά το γεγονός ότι πληρώνονταν με εξευτελιστικά μεροκάματα, έστελναν χρήματα στο σπίτι, κρατούσαν για τον εαυτό τους και κατάφεραν να αποταμιεύσουν αρκετά για να χρηματοδοτήσουν και μια σύντομη απεργία. Παρόλο που είχαν προσχωρήσει στη συνδικαλιστική ομοσπονδία AEU, δεν είχαν αρκετά μακρά θητεία (στο AEU) ώστε να δικαιούνται επίδομα απεργίας (στη οικονομική απεργιακή ενίσχυση από το συνδικάτο AEU). Η πλειοψηφία τους μιλούσε ελάχιστα ή καθόλου αγγλικά, αλλά ο εκλεγμένος συνδικαλιστής τους, ένας σκληρός και πολύ ευφυής νεαρός άνδρας (ο οποίος, παρεμπιπτόντως, ήταν μάλλον καλός παίκτης στο κρίκετ) μιλούσε με μεγάλη ευφράδεια στα Αγγλικά και τα Ουρντού. Σταμάτησα και σύστησα τον εαυτό μου και συζητήσαμε πώς να οργανώσουμε τη φρουρά και να αποφύγουμε μπελάδες με την αστυνομία. Διοργανώσαμε αρκετές συγκεντρώσεις στήριξης, σε μία από τις οποίες ο Νάιτζελ Χάρις μίλησε καλά, και ο Τζον Ντίζον πέρασε αρκετό χρόνο συζήτησης μαζί τους βοηθώντας εντός κι εκτός απεργιακής φρουράς. Η απεργία, η οποία κράτησε για αρκετές εβδομάδες, πετυχαίνοντας τελικά να εξασφαλίσει σημαντική ελάφρυνση του ωραρίου εργασίας. Πολλοί από τους απεργούς προσχώρησαν στον όμιλο (IS) για λίγο, αλλά περισσότερο από ευγνωμοσύνη για την αλληλεγγύη παρά από πολιτική συμφωνία και οι IS δεν είχαν τους ανθρώπινους ή οργανωτικούς πόρους για να διασφαλίσει την ενσωμάτωσή τους στην επαναστατική πολιτική.

Οι εμπειρίες κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου επιβεβαίωσαν ότι η θεωρητική εκτίμηση των IS για την καίρια φύση της εργατικής βάσης αποδεικνυόταν ένας καλός οδηγός για την επαναστατική πρακτική. Επιβεβαίωσαν επίσης ότι ο συνδικαλισμός, ακόμη και του πιο αγωνιστικού είδους, δεν μπορεί από μόνος του να αποτελέσει θανάσιμη απειλή για το σύστημα. Ανεξάρτητα από το πόσο μακρόχρονη ή σκληρή είναι μια απεργία, όταν φτάσει στο τέλος της, είτε κερδίσει είτε χάσει είτε βγει ισοπαλία, και οι δύο πλευρές πρέπει να σηκωθούν, να τινάξουν τη σκόνη από πάνω τους και να συνυπάρξουν μέχρι την

επόμενη φορά. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις μπορεί να περιλαμβάνουν τους νεκροθάφτες του καπιταλισμού, αλλά ισχύει επίσης ότι ο καπιταλισμός παρέχει τον λόγο ύπαρξης των συνδικαλιστικών οργανώσεων και, εξίσου σημαντικό, παρέχει προνόμια στα συνδικαλιστικά στελέχη. Σε αυτή την αντίφαση βρίσκεται ο λόγος για τις προδοσίες της γραφειοκρατίας και το κλειδί για το πώς η εργατική βάση μπορεί να προσαρμόζεται και να ξεπερνά τους περιορισμούς των συνδικάτων.

Ήταν προφανές ότι οποιαδήποτε στρατηγική της επαναστατικής αριστεράς που αναπτύχθηκε στη δεκαετία του 1960 και της δεκαετίας του '70 θα έπρεπε να επικεντρώνεται στην ανάγκη για οργάνωση της εργατικής βάσης και στο πώς θα συμβάλλει στην οργάνωσή της. Το επόμενο λογικό βήμα ήταν να εξεταστεί η ιστορία αυτού του κινήματος στη Βρετανία.

Πολύ λίγα είναι σήμερα γνωστά για το κίνημα πριν από τον Α 'Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι βάσεις του κινήματος των εκλεγμένων συνδικαλιστών στηρίχτηκαν πάνω στην ανάγκη των συντεχνιακών σωματείων να συλλέγουν συνδρομές για να εξασφαλίζουν τη διατήρηση των σωματείων, αλλά σύντομα ο ρόλος τους (των εκλεγμένων συνδικαλιστών) εξελίχθηκε με το να καλύπτουν τις ανάγκες των μελών του συνδικάτου, όπου ο συνδικαλιστικός μηχανισμός δεν μπορούσε να το κάνει ή δεν ήταν υποχρεωμένος. Η άνοδος του ποσοστού συνδικαλισμένων εργατών από τη δεκαετία του 1880 έδειξε τη δυνητική δύναμη αλλά και τη δυναμική του μαζικού συνδικαλισμού. Η Επιτροπή Εργατικής Εκπροσώπησης ήταν στην αρχή μια μορφή εσωτερικού συνδικαλιστικού λόμπι, έτοιμου να υποστηρίξει οποιονδήποτε υποψήφιο επιθυμούσε να προωθήσει το κοινοβουλευτικό πρόγραμμα των συνδικάτων.

Κατά την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα, ο βρετανικός καπιταλισμός αναπτύχθηκε και έγινε απείρως πιο πλούσιος από ποτέ. Τα πρότυπα διαβίωσης της εργατικής τάξης δεν ακολούθησαν τον ίδιο ρυθμό και οι κοινοβουλευτικές μεταρρυθμίσεις ήταν ανεπαρκείς και δεν τραβούσαν, παρά το γεγονός ότι τα βρετανικά συνδικάτα είχαν μεγαλύτερη διάρκεια ζωής και είχαν οργανώσει περισσότερους εργαζόμενους, τόσο σε αριθμούς όσο και ως

ποσοστό του συνόλου, από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Η ώρα ήταν ώριμη για την εισαγωγή μιας νέας ιδέας για την πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Ο γαλλικός συνδικαλισμός και ο αμερικανικός βιομηχανικός συνδικαλισμός βρήκαν μια άμεση ανταπόκριση μεταξύ των αγωνιστών Βρετανών συνδικαλιστών. Ο Tom Mann και ο Guy Bowman δημιούργησαν τον Σύνδεσμο Βιομηχανικής Συνδικαλιστικής Εκπαίδευσης το 1910. Την προηγούμενη χρονιά είχε ξεσπάσει η απεργία στο Κολέγιο Ruskin με τη συμμετοχή φοιτητών που είχαν μπουχτίσει από τη στεία ορθοδοξία της επίσημης πολιτικής που οδήγησε στην ίδρυση της PlebsLeague – National Council of Labour Colleges (NCLC, η τελευταία ήταν η οργάνωση που, στη δεκαετία του 1950, παρείχε ένα είδος καταφυγίου σε απογοητευμένους τροτσκιστές). Ο Τζέιμς Κόνολι επέστρεψε από την Αμερική, ενθουσιασμένος από τις ιδέες του Daniel DeLeon για τον βιομηχανικό συνδικαλισμό και τον μαρξισμό, αλλά και τον αθεϊσμό του DeLeon, συμβάλλοντας στο να δημιουργηθεί το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Μια νέα γενιά μαχητών επηρεάστηκε από το κίνημα που διεκδικούσε σθεναρά τον κεντρικό ρόλο της εργατικής βάσης και ασπαζόταν την ανάγκη για εργατικό έλεγχο. Ο AJ Cook, ο Richard Corrock, ο AA Purcell και ο Noah Ablett ήταν μελλοντικοί συνδικαλιστικοί ηγέτες των οποίων οι ιδέες διαμορφώθηκαν σε αυτή την περίοδο. Άνδρες όπως ο JT Murphy, ο Willie Gallagher, ο Tom Bell και ο Arthur McManus συσπειρώθηκαν γύρω από την πλατφόρμα των DeLeon και αργότερα αποτελούσαν σημαντικό μέρος της ηγεσίας του ΚΚ Μεγάλης Βρετανίας.

Παρόλο τον φαινομενικό αυθορμητισμό του συνδικαλισμού (στΜ μιλάμε για το ρεύμα του αναρχοσυνδικαλισμού), απέκτησε έναν μάλλον επίσημο χαρακτήρα στην πράξη. Η μαζική δράση βασίστηκε στη θεωρία αλλά χωρίς τακτική ευελιξία: Η γενική απεργία ή «μεγάλη εθνική αργία» στην αναρχική διάλεκτο θεωρούταν το πιθανό αποτέλεσμα της κάθε περιορισμένης δράσης. Η μαζική απεργία έπειτα υπερβαίνει τον περιορισμένο συνδικαλιστικό της χαρακτήρα και αμφισβητεί ευθέως την εξουσία. Αυτή η δυνατότητα να βλέπει κανείς τον απέραντο ωκεανό σε μια σταγόνα νερού μπορεί να είναι χρήσιμη ως αίσθηση, αλλά δεν πρέπει να

προσπαθήσετε να δοκιμάσετε με τίποτα να επιπλεύσετε στα σοβαρά σε ένα ποτήρι νερό. Στην πράξη, βέβαια, ενώ τα «ακραία χαρακτηριστικά» της (αναρχο)συνδικαλιστικής θεωρίας κρατούσαν ζεστούς τους υποστηρικτές της, στην πράξη το αίτημα για ενοποίηση των συνδικάτων με τα βιομηχανικά συνδικάτα βρήκε ευρύτερη ανταπόκριση. Πράγματι, αρκετές συνδικαλιστικές οργανώσεις που σχηματίστηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1920, η UPW, η TGWU και η AEU, υιοθέτησαν συντάγματα βασισμένα στις αρχές του βιομηχανικού συνδικαλισμού και όριζαν ως στόχο τον εργατικό έλεγχο. Ένα άλλο αίτημα για συνδικαλιστικές συμμαχίες μεταξύ των βιομηχανιών βρήκε ανταπόκριση στην Τριπλή Συμμαχία των ανθρακωρύχων, των σιδηροδρομικών και των εργαζομένων στις μεταφορές. Το 1921, η Τριπλή Συμμαχία (διαβάζεται Τριπλ Αλάιανς) ονομάστηκε “Κουτσή Συμμαχία” (διαβάζεται Κριπλ Αλάιανς) όταν οι σιδηροδρομικοί και οι εργαζόμενοι στις μεταφορές πούλησαν τους ανθρακωρύχους.

Όλα αυτά απέκτησαν πολύ μεγαλύτερη ώθηση με την ανάπτυξη του κινήματος της Επιτροπής Εκλεγμένων Συνδικαλιστών και Εργατών (SSWCM) κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρά τις συλλήψεις, τις απελάσεις και τις επιστρατεύσεις, οργανώθηκε μια σειρά πετυχημένων αγώνων για τα ενοίκια, τις απολύσεις, τους μισθούς και τις εργασιακές συνθήκες. Αναπόφευκτα ήταν τοπικές ενέργειες, που δεν εξαπλώνονταν πέρα από το εύρος της κραυγής του πόνου που τους έβαζε σε κίνηση. Οι οργανωτικές μορφές εκείνης της εποχής, παρά τις ήττες και τις υποχωρήσεις, τα κλεισίματα και τις απολύσεις, εξακολουθούν να υπάρχουν μέχρι σήμερα και η αδυναμία του συνδικαλιστικού μηχανισμού να τις ενσωματώσει πλήρως σημαίνει ότι ακόμη και στις χειρότερες περιόδους αντίδρασης το κίνημα διασώθηκε από τα αποθέματα της συνδικαλιστικής εμπειρίας απ’ έξω (στΜ από τον μηχανισμό). Όχι μόνο αυτό, αλλά αποτελούν και τη μεγαλύτερη ελπίδα για το μέλλον.

Το μεγάλο κενό στην (αναρχο)συνδικαλιστική θεωρία φάνηκε να κλείνει αποφασιστικά με τη Ρωσική Επανάσταση. Για πρώτη φορά στην ιστορία, οι εργαζόμενοι είχαν πράγματι πάρει και

κρατούσαν την εξουσία. Ο ενθουσιασμός γι 'αυτό το γεγονός έδωσε τεράστιο κύρος στους Μπολσεβίκους και προσέδιδε στην κάθε πρότασή τους με κύρος και σημασία. Το 1919 η Κομμουνιστική Διεθνής διαμορφώθηκε ως το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης και, τον Σεπτέμβριο του 1920, ανακοινώθηκε η Κόκκινη Διεθνής των Εργατικών Συνδικάτων (RILU-Profintern/Προφιντέρν) για να κατευθύνει τους συνδικαλιστικούς αγώνες σε επαναστατική κατεύθυνση. Το Πρόγραμμα Δράσης της τελευταίας καλούσε σε: απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις εργοστασίων, δράσεις στον δρόμο, ένοπλες δράσεις και εξέγερση. Η (αναρχο)συνδικαλιστική πολιτική της ενοποίησης και των βιομηχανικών συνδικάτων, σε συνδυασμό με τον σιωπηρό στόχο να μετατρέπεται κάθε δράση σε επιθετική ταξική δράση, ήταν μια ένδειξη ότι η RILU είχε επηρεαστεί από τον (αναρχο)συνδικαλισμό σχεδόν εξίσου όσο κι ο Tom Mann. Αυτή τη φορά, ωστόσο, η πολιτική ερχόταν με όλο το κύρος της ρωσικής επανάστασης πίσω της.

Στη Βρετανία το κίνημα SSWCM συμφώνησε με την ανάγκη για ένα ανεπίσημο βιομηχανικό κίνημα υπό την ηγεσία του ΚΚ Μ.Βρετανίας. Δυστυχώς, το Πρόγραμμα Δράσης με την άρρητη υπόθεση ότι επίκειται επαναστατική πάλη εμφανίστηκε ακριβώς τη στιγμή που το μαχητικό αγωνιστικό κύμα έπεφτε. Το 1921, οι ανθρακωρύχοι, εγκαταλελειμμένοι από τους συνεργάτες τους στην τριπλή συμμαχία, αγωνίστηκαν για 13 εβδομάδες και ουσιαστικά έφτασαν στα όρια της λιμοκτονίας και αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στην εργασία τους, έχοντας υποστεί 34% μείωση των μισθών. Οι οικοδόμοι, οι μηχανοτεχνίτες και οι λιμενεργάτες στοχοποιήθηκαν και τσακίστηκαν κομμάτι-κομμάτι. Μέχρι το τέλος του 1922 πάνω από έξι εκατομμύρια εργαζόμενοι είχαν υποστεί περικοπές κατά τουλάχιστον οκτώ σελίνια την εβδομάδα- εκείνη την εποχή τα £ 2. 10s ήταν ένας καλός μισθός. Υπό αυτές τις συνθήκες, υπήρχαν λιγότερες πιθανότητες να δημιουργηθεί ένα κίνημα βάσης των εργαζομένων από ό, τι ένα κίνημα ανέργων και στην πράξη αυτό ακριβώς έγινε. Κάπως έτσι, πριν το 1924 δεν είχε γίνει εφικτό να πραγματοποιηθεί το ιδρυτικό συνέδριο του Κινήματος των Μειονοτήτων (στΜ πρωτοβουλία του ΚΚ για μια νέα

εργατική συλλογικότητα που θα δούλευε εντός των υπαρκτών συνδικάτων), μολονότι υπήρχαν ήδη οργανώσεις βάσης του κινήματος σε αρκετές βιομηχανίες, με μεγαλύτερη δύναμη στα ορυχεία. Κατά την πρώτη διάσκεψη εκπροσωπήθηκαν περίπου 250.000 εργάτες. Έναν χρόνο αργότερα το σύνολο ήταν σχεδόν ένα εκατομμύριο. Στα εργοστάσια και τα συνδικάτα, τα εσωτερικά δελτία και οι εφημερίδες αναφέρονταν στο Κίνημα Μειονοτήτων και στο πρόγραμμά του με τα αγωνιστικά αιτήματα. Το 1925 στο συνέδριο της TUC (στΜ μεγάλη εργατική συννομοσπονδία στη Βρετανία), ο Χάρι Πόλιτ, γραμματέας του Πανεθνικού Κινήματος Μειονοτήτων κατέθεσε ένα ψήφισμα των εργατών στον Ιματισμό που καλούσε σε οργάνωση της εργατικής βάσης, σε αντίθεση σε σχήματα συνεργασίας με τον καπιταλισμό και στην ανατροπή του καπιταλισμού. Πέρασε με πλειοψηφία δυο τρίτων.

Αυτή ήταν η κορύφωση του κινήματος και η ιστορία της Γενικής Απεργίας, της Αγγλο-Ρωσικής Επιτροπής, του ΚΚ και της Αριστεράς της TUC, που είναι πολύ μεγάλη για αυτό το βιβλίο. Αρκεί να πούμε ότι η τελική παρακμή του Κινήματος Μειονοτήτων με τα ξεχωριστά συνδικάτα και την ηλιθιότητα της τρίτης περιόδου ήταν άμεσο αποτέλεσμα των πολιτικών του 1926. Το Κίνημα των Μειονοτήτων απέτυχε , αλλά παρόλα αυτά είχε κάποια χρήσιμα διδάγματα, διδάγματα που βρίσκονται στο επίκεντρο των συζητήσεων για τη φύση του κόμματος και της τάξης και τη σχέση τους μεταξύ τους.

Οι εργαζόμενοι, υπό τον καπιταλισμό, δημιουργούν αυθόρμητα συνδικάτα. Αυτό το ξέρουμε από τον Καρλ Κάουτσκι – όπως παρατίθεται από τον Λένιν στο «Τι να κάνουμε». Στην πραγματικότητα δεν χρειαζόμαστε καμία από αυτές τις αυθεντίες, είναι απλά η καθαρή αλήθεια. Είναι επίσης αλήθεια ότι οι εργαζόμενοι, δεδομένου ότι η συνδικαλιστική τους οργάνωση αποδεικνύεται αναποτελεσματική, θα αναπτύξουν τις δικές τους δημοκρατικές μορφές οργάνωσης για να βοηθήσουν τους αγώνες τους. Επιπλέον, πολλοί εργαζόμενοι, μέσα από την εμπειρία τους, τόσο τη συμβατική όσο και την οργάνωση βάσης , μπορεί να διαπιστώσουν ότι καμία μορφή δεν ανταποκρίνεται στις

ανάγκες τους. Θα προσπαθήσουν να επιτύχουν αυτές τις μεταρρυθμίσεις μέσα από το Κοινοβούλιο με ένα Εργατικό Κόμμα ή με κάποια επιτροπή πολιτικής δράσης.

Όλες αυτές οι μορφές αγώνα, εξ ορισμού, διεξάγονται μέσα σε ένα καπιταλιστικό σύστημα. Προφανώς, αυτές δεν είναι κατηγορίες σαφώς οριοθετημένες, αλληλεπιδρούν συνεχώς, αλλά σε τελική ανάλυση δεν υπάρχει καμία λύση στους αγώνες των εργατών, εφόσον ο καπιταλισμός συνεχίζει να υπάρχει. Οι μεταρρυθμίσεις διαρκούν όσο οι εργαζόμενοι έχουν τη δύναμη να τους κάνουν να αντέξουν. Αν αφεθεί ο ταξικός συσχετισμός να γείρει προς όφελος των αφεντικών, θα επιστρέψουν για να τα πάρουν όλα πίσω. Επιπλέον, οι μεγαλύτερες (εργατικές) κατακτήσεις προέρχονται πάντοτε από τη μαζική συμμετοχή (στην κινητοποίηση) υπό δημοκρατικό έλεγχο. Οι συμβατικές διαπραγματεύσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων, με ή χωρίς απεργία, παρέχουν λιγότερα και επιπλέον υπόκεινται στα συμφέροντα της γραφειοκρατικής κάστας.

Όσον αφορά τον κοινοβουλευτικό ρεφορμισμό, ό,τι όποιος εξασφαλίζει αναποτελεσματικές μορφές αγώνων για τα συνδικάτα εξασφαλίζει και ότι δεν υπάρχει πολλή δουλειά να επιτευχθεί με τη νομοθεσία. Αρκεί μια γρήγορη ματιά στα καλούδια που μας επιφύλασσαν οι Νέοι Εργατικοί στο παρελθόν για να αποδειχθεί η αλήθεια αυτού του ισχυρισμού. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ένα μικρό αλλά αυξανόμενο στρώμα αγωνιστών ψάχνεται και γίνεται δεκτικό απέναντι σε μια σθεναρή σοσιαλιστική ανάλυση, ιδιαίτερα όταν εμπλέκεται σε έναν αγώνα. Μέσα από μια σοσιαλιστική οργάνωση γίνεται δυνατή η σύνδεση αγωνιστών που διαφορετικά μένουν απομονωμένοι. Είναι δυνατόν να δημιουργηθεί μια τεράστια αποθήκη πληροφοριών από τη συζήτηση με αυτούς τους μαχητές και να αναπτυχθεί μαζί τους ένα προοδευτικό πρόγραμμα που εξυπηρετεί τόσο τον μαχητικό συνδικαλισμό όσο και τη μεταβατική πολιτική. Υπάρχουν λίγα πράγματα πιο αποτελεσματικά για την ενίσχυση των πενιχρών πόρων μιας ομάδας σε χρήμα και ανθρώπινο δυναμικό, από το να δουλεύεις με αγωνιστές της βάσης. Εάν μια επαναστατική οργάνωση δηλώνει ότι

δεν έχει διαφορετικά συμφέροντα από αυτά των πρωτοπόρων εργαζομένων, είναι καλή ιδέα να συμπεριφέρεται σαν να πιστεύει τι λέει.

Το επόμενο βιβλιαράκι που αφορούσε την διαπραγμάτευση για παραγωγικότητα, « Η Επίθεση των Εργοδοτών», γράφτηκε βασιζόμενη σε μεγαλύτερη συζήτηση με τους εργαζόμενους από το προηγούμενο κείμενο. Προσπαθούσε να αναπτύξει μια επιθετική στρατηγική για την αντιπολίτευση στη νέα στρατηγική των εργοδοτών μέσα από ένα πρόγραμμα με κλιμακωτά αιτήματα που μπορούσε να αποδειχτεί χρήσιμη ανεξάρτητα από την κατάσταση που αντιμετώπιζαν οι εργαζόμενοι. Όσον αφορά την αμεσότητά της προχωρούσε ένα βήμα πιο πέρα από το κείμενο περί εισοδηματικής πολιτικής επειδή περιείχε μεταβατικά αιτήματα που ασκούσαν πίεση τόσο στους εργοδότες όσο και στα συνδικάτα στο πλαίσιο των υφιστάμενων αγώνων. Ήταν μια άσκηση αγκιτάτσιας παρά αφηρημένη προπαγάνδα και σηματοδοτούσε μια μέτρια αλλά σημαντική πρόοδο για τους IS. Παρόλο που άνοιγε νέους δρόμους, το βιβλιαράκι περί παραγωγικότητας δημοσιεύθηκε μέσα σε μια ομίχλη που προέκυπτε από την ανικανότητα του Κλιφ να μάθει από ή να αναγνωρίζει τις συνεισφορές όσων (συντρόφων εντός της οργάνωσής του, στΜ) θεωρούσε πολιτικούς ανταγωνιστές του. Αυτό το λάθος, αρκετά θλιβερό από μόνο του, άρχισε να χρονίζει, όταν φαινόταν να καταντά σε λογοκλοπή. Στην περίπτωση αυτή αφορούσε τον Κεν Κόουτς και το Ινστιτούτο Εργατικού Ελέγχου.

Σύμφωνα με τον Κεν Κόουτς (**Εργατική Ελευθερία**, No.18 Φλεβ 1995), μεγάλα κομμάτια του δεύτερου βιβλίου είχαν αντιγραφεί πλήρως από μια εσωτερική έκδοση του Ινστιτούτου Εργατικού Ελέγχου που είχε γραφτεί από τους Κόουτς και Τόνι Τόφам, χωρίς να αναφέρεται η πηγή. Για να προστεθεί (από τον Κλιφ) επιπλέον προσβολή πάνω στην λογοκλοπή, καταδικάστηκε ο Κόουτς εκείνη τη στιγμή για «αριστερό ρεφορμισμό» και άλλα αποτρόπαια εγκλήματα. Ο Κόουτς συνεχίζει την ιστορία: “Έγραψα, όπως νόμιζα, μια πολύ διασκεδαστική επιστολή στον Κλιφ. Σίγουρα φάνηκε να ανησυχεί σοβαρά ο Κλιφ και ήρθε περίλυπος μέχρι το

Νότιγχαμ, πέφτοντας στα γόνατα, ικετεύοντας ότι δεν πρέπει να την δημοσιεύσουμε . Είπε ότι η λογοκλοπή δεν ήταν δικό του λάθος, και ότι μια επιτροπή είχε γράψει το βιβλίο και ότι η αντιγραφή είχε γίνει από τον Κόλιν Μπάρκερ ... προφανώς ήταν όλα λάθος του Μπάρκερ. Δεν με πειράζει που με αποκηρύττει ως ρεφορμιστή, όλα καλά με αυτό. Είναι η διπλοπροσωπεία που με ενοχλεί. Αν είμαι αρκετά καλός για να αντιγράψω, πρέπει να είμαι αρκετά καλός για να το αναγνωρίσω ... Τελικά απέσυρα την επιστολή από σεβασμό στην ανύπαρκτη φήμη του Κλιφ. ”

Η ιστορία του Κεν Κόουτς ακούγεται αληθινή και η ιστορία του Κλιφ ότι το βιβλίο ήταν προϊόν επιτροπής πάνω στο οποίο δεν είχε τον τελικό έλεγχο, είναι άχρηστα σκουπίδια. Στην οποιαδήποτε συνεργασία μεταξύ του Κλιφ και του Κόλιν Μπάρκερ, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Κλιφ θα είναι ο βασικός συνεργάτης που θα ασκούσε την τελική επιμέλεια στο κείμενο και, στην πραγματικότητα, πάνω στον Μπάρκερ, αν συμμετείχε καθόλου ο τελευταίος. [2]

Αυτό που ήταν απολύτως σαφές ήταν ότι, δεδομένης της δύναμης των IS και των διαιρέσεων στην Αριστερά, ο όμιλος IS δεν διέθετε τους πόρους για να σηκώσει αυτά τα τεράστια αλλά αναγκαία καθήκοντα. Γινόταν επίσης σαφές ότι δεν υπήρχαν άλλες οργανώσεις που έστω να σκέφτονται σε σωστή κατεύθυνση. Η πίεση να συνειδητοποιήσουμε αυτό που ήταν η ομάδα και αυτό που θέλαμε να γίνει ήταν επείγουσα. Ήταν υπ ‘αυτές τις συνθήκες που ελήφθησαν οι λάθος αποφάσεις για θέματα που επιδρούσαν σημαντικά (στην οργάνωση). Φαινόταν ότι οι ανάγκες της στιγμής απαιτούσαν δραματική ανάπτυξη (της οργάνωσης), πέρα από τα όρια της σταθερής αλλά αργής ενίσχυσης μέχρι τώρα. Η ενοποίηση των αριστερών δυνάμεων τουλάχιστον να προσφέρει σε αριθμούς, αν όχι τίποτε περισσότερο. Ταυτόχρονα, οι ομάδες που ήταν πιο κοντά μας ήταν προσκολλημένες στην χαρούμενη αναβίωση των παγίδων του μπολσεβικισμού. Όπως μερικοί διαζευγμένοι μέσης ηλικίας που αναζητούν έναν νέο συνεργάτη, οι IS ξαναχρησιμοποίησαν τα ξεπερασμένα καλλυντικά της νιότης της της.

Σημειώσεις

1. Χωρίς σεξιστικό υπονοούμενο (στΜ μάλλον γιατί στα αγγλικά η λέξη “rump” = «μικρό τμήμα» σημαίνει επίσης και «τα οπίσθια»).
2. Για επιπλέον στοιχεία σε ό,τι αφορά την αδιαφορία του Κλιφ για τα κείμενα, βλέπε στο Παράρτημα 2 σχετικά με τη Λούξεμπουργκ.